

SUDEN-
LUOLA

BAZAR

ELODIE HARPER

SUDEN- LUOLA

ELODIE HARPER

Suomentanut Laura Beck

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Laura Beck
Englanninkielinen alkuteos *The Wolf Den*
Copyright © Elodie Harper, 2020
First published in the UK in 2020 by Head of Zeus Ltd

ISBN 978-952-376-770-6

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Lainaukset

Catullus, s. 204 ja 389, Rakkaus ei koskaan lepää – antiikin runoja rakkaudesta, suomentaneet ja toimittaneet Arto Kivimäki ja Sampo Vesterinen, Tammi 2001,

Horatius, s. 415, Maailmankirjallisuuden mestarilyriikkaa, suomentanut Päivö Oksala, WSOY 1967

Martialis, s. 96, Venus. viini ja vapaus, epigrammeja, suomentanut Marja-Liisa Polkunen, Otava 2000

Ovidius, s. 86, 138, 215, 306 ja 319, Rakastamisen taito, suomentanut Seppo Heikinheimo, Weilin + Göös 1965

Petronius Arbiter, s. 75, 151 ja 189, Satyricon, suomentanut Pekka Tuomisto, Tammi 2003

Sapfo, Hymni Afroditelle, katkelma s. 147, Maailmankirjallisuuden mestarilyriikkaa, suomentanut Päivö Oksala, WSOY 1967

Tacitus, s. 281, Keisarillisen Rooman historia, suomentanut Iiro Kajanto, WSOY 1990

Muut lainaukset on kääntäjä suomentanut englannista.

Veljelleni ja sisarilleni syntyperän ja avioliiton kautta:
Eugenielle, Ruthille ja Tomille kaikella rakkaudella.

74 JKR.

FEBRUARIUS

1.

Kylvyt, viini ja seksi vauhdittavat kohtaloo.

ROOMALAINEN MAKSIIMI

Hän pitelee käsiään ilmassa kuin rukoilisi, ja höyry nousee hänen ihostaan. Vesi liplattaa hänen kaulaansa vasten kun hän laskeutuu selälleen sen lämpöön. Nauru ja muiden naisten hälinä ympäröivät häntä, äänten sekoitus kaikuu kivistä. Hän sulkee ne pois, keskittyy sormiinsa, kääntelee niitä, katselee miten vesipisarat putoilevat, miten höyry nousee. Kädet voisivat kuulua kelle tahansa, hän ajattelee, ne voisivat olla kenen vain. Felix kuitenkin omistaa ne.

Sitten toiset sormet pujottautuvat hänen sormiensa lomaan ja keskeyttävät hänen unelmansa. Victoria vetää häntä ylös, pois vedestä.

”Amara! Sinun tukkasi kastuu! Et voi maata vedessä tuolla tavoin!” Victorian kynnet nipistävät Amaran ihoa, kun hän yrittää saada pörheyttä Amaran hartioille liimaantuneisiin kiharoihin. ”Ne näyttävät ihan rotanhänniltä. Mitä sinä oikein ajattelit?”

Ahdistus syöksähtää Amaran läpi. Tästä iltapäivästä riippuu niin paljon; miten hän olikin niin ajattelematon? ”En tiedä, minä vain...”

”Ei se näytä kamalan pahalta.” Amara kääntyy katsomaan Didoa, joka on liukunut heidän luokseen lempeät kasvot hivenen huolestuneina. ”Sitä tuskin huomaa.”

”Eivät miehet tänne tukan takia tule.” Tällä kertaa ääni on vähemmän ystävällinen. Drauca, Simon arvokkain nainen, katsoo heitä altaan toiselta puolen. Hän nousee vedestä, kohottaa käsivartensa ja huojuttaa vartaloaan. Hänen hiustensa tummat laineet kiiltävät kuin korpinsulat. Meri häämöttää tasaisena ja harmaana kaari-ikkunoista hänen takanaan. Häntä on mahdoton olla tuijottamatta. Amara ajattelee Troijan Helenan patsasta kotona Afidnassa, silloin kun hänellä oli toinen nimi, toinen elämä.

”Venus Pompeiana!” Victoria hengähtää ja tarttuu Amaraan liioiteltua hämmästyttä esittäen. ”Jumalatar kulkee keskuudessamme! Oi, suojaa silmäni tuolta upeudelta!” Drauca kurtistaa kulmiaan ja pudottaa käsivartensa alas niin että loiskahtaa. Victoria nauraa. ”Aivan kuin kellään muulla täällä ei olisi tissejä”, hän sanoo. Mutta ei niin kovaa että Drauca kuulee.

”Hän on joka tapauksessa kaunis”, Dido sanoo katsellen yhä heidän kilpailijaansa. ”Ja hän on ollut täällä ennenkin, eikö niin? Ehkä miehet pitävät hänestä enemmän, ehkä –”

”Jos ei lasketa Drauca, niin mitä heillä on, mitä meillä ei olisi?” Victoria keskeyttää ja luo murhaavan katseen Draucan kolmeen seuralaiseen. He ovat vallanneet suurimman osan altaasta, roiskuttavat vettä ympäriinsä teennäisesti nauraen, esiintyvät enemmän kuin leikkivät. ”Näkee heti että he ovat kaikki tarjoilijattaria. Marian käsivarret ovat kuin paarinkantajan.”

Amara ei ole varma onko heillä varaa olla ivallisia, kun ottaa huomioon heidän oman alhaisen asemansa ilotalon

huorina. Naarassusina. Tuttu solmu kiristyy hänen vatsasaan. ”Millaisiakohan ne miehet ovat?” hän kysyy.

”He ovat...” Mutta Victoria ei sano ajatustaan loppuun, sillä jokin Amaran takana on kiinnittänyt hänen huomionsa. ”Hei!” hän huutaa. ”Päästä irti! Päästä hänet irti!” Hän alkaa kahlata veden halki kohti vanhaa naista, joka on tarttunut Cressan käsivarteen ja yrittää vetää tätä pois altaasta. Victoria katsoo tiukasti naista, joka on nyt saanut kiskottua vettä tippuvan Cressan altaan reunalle.

Nainen nojautuu alaspäin ja osoittaa ryhmyisellä sormella Victoriata. ”Felixin? Te Felixin?” Kukaan ei vastaa. Vieras nainen katsoo heitä kaikkia, kun he ovat nyt kokoontuneet yhteen. Beronicekin on uinut heidän luokseen suu raollaan hämmästyksestä. ”Felixin huorat ulos!” vanha nainen sanoo kärsimättömästi ja viittoo käskevästi kohti ovea. Cressa yrittää vastustella mutta vanha nainen työntää häntä taaksepäin. Simon naiset ovat lakanneet roiskuttamasta vettä ja nauramasta. Amara vaistoaan pikemminkin kuin näkee, että he pysyttelevät visusti altaan toisella puolella. ”Felixin huorat ulos *heti*”, nainen toistaa heristellen sormeaan kullekin heistä vuorollaan. Kun kukaan ei liiku, hän tarttuu Amaran käsivarteen. ”Ulos! Ulos!” hän räähky. ”Vauhtia nyt!”

Kivi raapaisee Amaran poskea kun vanha nainen nykäisee hänet vasten altaan reunaa. Kovat sormet kaivautuvat yllättävän vahvoina hänen olkavartensa pehmeään lihaan. Amara punnertaa ylös kuumien laattojen päälle ja ravistaa itsensä irti. Nainen jatkaa huutamistaan ja uhkaa kutsua Vibon, jos he eivät liiku liukkaammin. Kylpylänjohtajan nimi vakuuttaa heidät lopulta. Felixin naiset kipuavat alasti vedestä ja kipittävätkin viereiseen huoneeseen väristen äkillisestä valon ja lämmön puutteesta. Vesiputous ryöppyää

kylmäaltaaseen, sen ääni kilpailee vanhan naisen huutojen kanssa. Amara ottaa tukea kirkkaansinisestä seinästä jotta ei horjahtaisi ja painautuu vasten merieläinten kuvia, kalan valtava aukinainen suu kasvojensa vieressä.

Victoria on ainoa heistä viidestä, joka edelleen väittää vastaan kun he pääsevät kylpylän pukuhuoneisiin. He eivät olleet tulleet sisälle tätä kautta. Kiiltävien puisten kaappien päällä on kuvia rakastavaisista harrastamassa seksiä kaikissa mahdollisissa asennoissa. Heidän vaatteensa on heitetty läjäksi lattialle.

”Pitäkää kiirettä!” heidän kiusanhenkensä vaatii ja heittää viitan Beronicelle, joka näyttää edelleen yhtä hölmistyneeltä kuin altaassa. Amara ei tarvitse enempää kehotuksia. Hän kumartuu ja alkaa penkoa kangaskasaa, ojentaa keltaisen togan Didolle, joka vapisee hillittömästi, luultavasti yhtä paljon pelosta kuin kylmästäkin. Didolle orjuus on uusi asia, ja jokainen nöyryytys näyttää iskevän häneen kuin veitsi suoraan sydämeen. Victoria on ainoa joka ei pidä kiirettä. Hän kiinnittää yhä togaansa kun kaikki muut ovat jo puकेutuneet ja mulkoilee vanhaa naista silmät vihaa uhkuen. Kun hän lopulta kääntää katseensa, Amara näkee vanhan naisen tekevän pahaa silmää torjuvan merkin.

Viimeinen luisevan sormen tökkäys lapaluitten väliin, ja Amara ja muut naiset ovat ulkona kylpylän yksityisellä pihalla. Tihkusade osuu heidän kasvoihinsa ja mereltä tuleva tuuli on hyytävää. He painautuvat toisiinsa jo ennestään kosteina togiensa ja viittojensa alla. Amara vilkaisee ympärilleen hämmästyneenä siitä että he ovat yksin, sitten hän huomaa kaksi miestä pitämässä sadetta pylväskäytävässä, oudon kömpelöt hahmot vasten seinien maalattuja nymfejä ja ruusuja. Toinen miehistä harppoo heidän

luokseen kasvot kuin myrskyn merkkinä. Se on Thraso, Felixin palvelija.

”Mitä tämä tarkoittaa? Mitä on tapahtunut?” Thrason kädet ovat nyrkissä, hän on valmis tappelemaan. Amara astahtaa taaksepäin. Hän tietää miten lujasti nuo nyrkit voivat osua.

”Kysy häneltä”, Amara sanoo ja osoittaa varjoon jäänyttä toista miestä. ”Eikö hän ole Simon miehiä?”

”Joku on huijannut Felixiä”, Victoria lisää kun Thraso pyörähtää ympäri. ”Simon naiset saivat jäädä sinne, meidät heitettiin kaikki ulos ennen miesten tuloa. Näppärää vai mitä?”

Thraso ei jää kuuntelemaan enempää. Hän ryntää pihan poikki ja heilauttaa nyrkkiään kohti toisen miehen päätä. ”Balbus! Jumalauta, minä tapan sinut! Kirottu valepukki!”

Balbus väistää ja välttää Thrason lyönnin täyden voiman, mutta saa korvalleen iskun joka panee hänet horjumaan. Thraso tarttuu Balbusin hartioihin ja iskee kallonsa Balbusin nenään. Balbus karjahtaa, riistäytyy irti ja koettelee verisiä kasvojaan. Thraso käy uudestaan hänen kimppuunsa, ja miehet kaatuvat maahan, iskevät nyrkeillään, purevat ja kiljuvat. Naiset katsovat tappelua epävarmoina siitä mitä heidän pitäisi tehdä.

”Felix ei kyllä pidä tästä”, Beronice sanoo ääneen sen, minkä kaikki tietävät.

Amara vilkaisee sivusilmällä Victoriaa toivoen sarkastista huomautusta, mutta Victoria kääntää katseensa.

Ovensuussa näkyy jonkinlaista levottomuutta. Joukko miesorjia ryntää ulos, mikä pakottaa naiset vetäytymään sivummalle. Orjat juoksevat tappelevien miesten luo ja yrittävät osallistua rytäkkään, ja yksi saa potkun naamaansa. Vibo, kylpylänjohtaja, saapuu myös pihalle puuskuttaen,

vihreä toga kookkaan vartalonsa suojana. Hän tyrkkää Cressan tieltään, niin kiire hänellä on päästä kahakoitsijoiden luo.

”Riittää!” hän huutaa. ”Tai saatte vastata isännillenne jos ette tottele!”

Miehet vierähtävät viimein erilleen. Thraso nousee ensimmäisenä pystyyn, Balbus tarvitsee kahden orjan apua ennen kuin on jaloillaan.

”Yritättekö sulkea yritykseni?” Vibo kysyy. ”Tappelette kynnykselläni kuin koirat katuojassa! Minun pitäisi antaa ruoskia teidät molemmat!” Balbus mutisee jotain mutta Amara ei kuule mitä. ”Ei kiinnosta!” Vibo huutaa. ”Painu-kaa hiiteen nyt molemmat. Ja viekää nuo huoran ryysyläiset mennessänne.”

Naiset eivät jää odottamaan että heidät viedään pois. He ylittävät pihan ennen kuin Thraso ehtii heidän luokseen. Amara huomaa Thrason nilkuttavan. Balbus oli jäänyt alakynteen mutta antoi silti Thrasolle monta tiukkaa iskuja. Thrason huuli on halki ja hän kannattelee toista käsivarttaan rintaa vasten. Heistä kukaan ei ole niin hölmö että kysyisi miten hän voi.

Naiset kiipeävät korkealle portille johtavat rappuset Victoria etunenässä, Beronice hännänhuippuna; koska hän on niin hidas, hän ei vältty Thrason kiukkuiselta lämäykseltä. He tietävät kaikki, miksi Thraso läimii ympärilleen niin vihaisena. Kun he palaavat ilotaloon, heitä odottaa Felixin raivo. Amara tuntee sisällään kasvavan pelon, kurkussaan palan jota ei saa nielaistua.

Kadulle astuminen on kuin liittyisi nopeasti virtaavaan jokeen. Amara tarttuu Didon käteen ja he pujottelevat ihmisjoukossa mäkeä ylös Forumin porttia kohti. Kivet ovat

märkiä ja liukkaita. Amara oli Didon kanssa silloinkin kun hän tuli ensimmäistä kertaa Pompejiin. Siitä ei voi olla kuin muutama kuukausi, mutta aika tuntuu paljon pidemmältä. He matkustivat yhdessä tätä samaa tietä Felixin ostettua heidät Puteolin orjamarkkinoilta. Sää oli silloin lämpimämpi, lokakuun lopun taivas kirkkaansininen. Hän muistaa miten Felix osti kypsiä viikunoita matkaevääksi. Hedelmä tuoksui niin makealta, sen sisus oli vaaleanpunainen, kiiltävä ja sormissa tahmea kun Amara halkaisi sen. Se oli melkein onnellinen hetki. Jos onnea saattoi olla olemassa maailmassa, jossa hänet oli ostettu ja myyty. Amara ihmettelee vieläkin tuota Felixin ystävällistä tekoa. Silloin he eivät voineet tietää, miten epäluonteenomainen se oli.

Heidän ohitseen työntyy mies, jolla on painava kalakori päänsä päällä, hän kääntelee hartioitaan ihmisjoukossa kuin asetta. He seuraavat häntä korkean kaarikäytävän pimeään kaikuvaan tunneliin; tie käy jyrkemmäksi ja tungos lisääntyy. Amara vilkaisee taakseen Cressaa, joka näyttää alituneelta raahatessaan huohottavaa Beronicea mäkeä ylös. Thraso tulee niin kaukana perässä että häntä tuskin erottaa. Ilmeisesti hänen jalkansa tekee tenää, muuten hän sättisi Beronicea tämän hitaudesta. Victoria on tietysti jo kaukana edessäpäin. Hän on Felixin naisista ainoa joka on syntynyt Pompejissa, ja vaikka hän on orja, hän omistaa kaupungin tavalla, joka ei ole muille koskaan mahdollinen.

Kaupunginmuurien sisällä tie tasoittuu mutta muuttuu märemmäksi, ja vettä ryöppyää Amaran kengille. Dido auttaa hänet korotetulle jalkakäytävälle, jolla kaksi kangaskauppiasta mutisee vihaisesti joutuessaan väistämään heitä. Mies joka on kaulaa myöten täynnä myrttiseppeleitä, Venuksen tempelin uhrilahjoja, lähestyy heitä.

”Jumalattarelle? Rakkaudelle? Kaksi assilla. Hyvä hinta. Se tuottaa onnea.” Hän pitelee myrntinlehtiä niin lähellä Didon kasvoja, että tämä vaistomaisesti nostaa kätensä vetääkseen eteen hunnun, jollaista ei enää käytä.

Amara työntää seppeleet pois. ”Ei.”

Heidän tullessaan Forumin laajalle aukiolle väkijoukko harvenee ja hajaantuu. Kaupustelijat ovat kuin kiviä, joihin ihmisvirran pyörteet rikkoutuvat. Jotkut ohikulkijat hidastavat jäädäkseen katselemaan tai tinkimään, toiset harppovat ohitse. Aukion päässä on Juppiterin temppeli, ja sen portailta kohoaa suitsukkeen tuoksu. Rakennus väreilee kuumassa ilmassa ja savu hälvenee kohti takana kohoavaa sinistä vuorta. Amara ajattelee isäänsä, sitä miten isä hymyili kun Amara kysyi uskoiko hän jumaliin. *Tarinoissa on voimaa, uskoimme niihin tai emme.* Hän torjuu isän äänen muiston.

Toiset etsivät yhä Thrasoa katseellaan. Dido osoittaa muille missä heidän vartijansa puskee väenpaljouden läpi hikeä valuen.

”Onko hänen nenänsä taas murtunut?” Beronice kysyy. ”Hän on kamalan näköinen.”

”Ai pahemman kuin yleensä? Oletko varma?” Victoria kysyy. ”Minä luulen että Balbus saattoi pamauttaa sen takaisin oikealle paikalleen.”

Vitsi menee Beronicelta ohi. ”Eikä, hän näyttää KAUHEALTA!” hän sanoo korottaen ääntään entisestään jotta asia tulisi selväksi.

Cressa pudistaa päätään. ”Hän kuulee mitä sanot.”

Thraso saavuttaa heidät, käskee kivahtaen heitä pitämään vauhtia, ja he sukkuloivat torin poikki. Joukko merimiehiä, jotka ovat luultavasti juuri saapuneet satamaan,

viheltää Amaran ohittaessa heidät, ja yksi näyttää elekielellä mitä hänen tekisi mieli. Amara hymyilee hänelle ja laskee sitten katseensa. Miehet läimäyttelevät toisiaan ja nauravat.

Forumilta alamäkeen johtava katu tulvii sadevedestä, sen pinta on punaisen ja keltaisen sekaista mosaiikkia ja heijastaa sitä reunustavia maalattuja rakennuksia. Naiset tuijottavat kun litimärkien kantotuolinkantajien joukko tarpoo heitä vastaan vesi polvissa loiskuen, onnekas lastinsa korkealle kohotettuna, turvassa paksujen verhojen takana. Amara huomaa kahden askelkiven välissä koiran ruumiin, jota ryöppyävä vesi pitelee paikoillaan. Aamun kaatosade ei pese pois kaikkea saastaa. Naiset kulkevat varovasti jalkakäytävää ja kääntyvät vasemmalle, kapealle kadulle joka kiemurtaa kohti ilotaloa. Liikkumatila kutistuu entisestään, mutta väkeäkin on täällä niukemmin.

Lapsena Amara oli nauttinut kotiin palaamisesta sateella, istumisesta äitinsä kanssa tulisijan edessä, kun kotiapulainen kaatoi heille maustettua kuumaa viiniä jotta heidän tulisi taas lämmin. Mutta ilotalon uhkaava massa ei toivota häntä tervetulleeksi. Siellä ei odota kuumaa juoma vaan Felix ja hänen suuttumuksensa.

He hytisevät rakennuksen ulkopuolella, painautuvat rinnakkain seinää vasten pysyäkseen kuivina parvekkeen alla. Thraso näyttää melkein yhtä hermostuneelta kuin naiset.

”Te kaksi”, hän sanoo ja osoittaa Victoriaa ja Amaraa. ”Teillä oli kylpylässä paljon sanomista puolustukseksenne. Voitte nyt esittää sen kaiken Felixille.”

Muut livahtavat sisälle, Dido vilkaisee huolestuneena taakseen. Victoria koskettaa Thrason tervettä käsivartta ja kallistaa päätään. ”Minä kerron Felixille miten urheasti sinä tappelit”, hän sanoo ja kohottaa silmänsä Thrasoniin

vakavan vilpittömästi, että Amara melkein uskoo häntä. ”Puolustit Felixin kunniaa. Se merkitsee kyllä jotain.”

Thraso ei pysty oikein osoittamaan kiitollisuutta huoralle, mutta hän nyökkää kevyesti. Hän vilkaisee Amaraa odottaen selvästi jotain vastaavaa, mutta Amara ei keksi mitään kehumisen aihetta. Victoria tuijottaa häntä silmät varoittavasti laajentuen. ”Niin”, Amara lopulta sanoo ja nyökkää Thrasolle. ”Niin puolustit. Hyvin rohkeasti.” Hänen kreikkalainen aksenttinsa kuulostaa paksulta pelon läpi.

Thraso koputtaa puuovelle, joka johtaa Felixin asuntoon ilotalon yläpuolella. Oven avaa Paris, jonka pysyvästi myrtyntyttä ilmettä yhteenkasvaneet kulmakarvat korostavat. Ovensuusta Amara erottaa portaikon pimeydessä piilottelevan käymälän tuoksahduksen. Aiemmin Paris herätti hänessä sääliä, pojan yksinäinen nuoruus, joka kului kuuratesa isännän lattiaita yläkerrassa ja palvellessa bordellin asiakkaita alakerrassa. Mutta Paris ei ole osoittanut pienintäkään merkkiä siitä, että kaipaisi naarassusien seuraa tai ystävyyttä.

”Felix”, Thraso sanoo ja heilauttaa kärsimättömästi kättään Parisille.

”Hän on asiakkaan seurassa, teidän täytyy odottaa.”

Paris kääntyy ja nousee portaita. He seuraavat perässä katetulle kapealle parvekkeelle, joka reunustaa Felixin asuntoa. Kulkutie kiertelee isännän huoneita ja tuo Amaran mieleen hämähäkinverkon; se houkuttelee tulijan hitaasti syvemmälle eikä suorinta tietä keskelle. Amara kuulee myös vieraan miesäänen, liian hiljaisen jotta hän erottaisi kaikkia sanoja. Mutta yhden lauseen hän kuulee: *maksaa sinulle*. Paris viittooo heitä astumaan pieneen odotushuoneeseen.

Thraso istahtaa raskaasti tulisijan vieressä olevalle penkille jättäen tuskin tilaa sivuilleen. Naiset ahtautuvat kuitenkin

hänen viereensä. Päivänvalo tunkeutuu parvekkeen läpi mutta niin myös kylmä ilma. Tulisijan lämpö on heiveröistä. Amaran sydän hakkaa. Sitä ei helpota tieto, että käytävän päässä Felix parhaillaan puristaa joltakulta onnettomalta velalliseltaan viimeiset kolikot. Thraso tuijottaa suoraan eteensä kuin olisi lumoutunut tulenliekeistä jalkojensa juuressa. Amara vaistoa hänen pelkonsa.

Hän katsoo seinää. Ei kirmailevia nymfejä tai lempiväisiä täällä. Seinään on maalattu mustavalkoinen geometrinen kuvio. Teräväreunaiset viivat kääntyvät ja liittyvät toisiinsa loputtomaksi labyrintiksi, jota on mahdoton seurata huoneen ympäri tuntematta huimausta.

He istuvat ja odottavat vaitonaisina ikuisuudelta tuntuvan ajan. Sade yltyy, vesi hakkaa kattoa. Metelin yli ei mitenkään kuule vieläkö Felix ja hänen asiakkaansa neuvottelevat liikeasioista. Sitten Amara näkee kumaran hahmon oviaukossa, kuulee töminän portaissa. Heistä kukaan ei nouse penkiltä.

Paris pistää päänsä ovesta. ”Teidän on paras tulla nyt.”

Thraso nousee ja marssii hänen ohitseensa. Amara ja Victoria seuraavat perässä.

Tervetuloa Sudenluolaan

Nuori Amara, kreikkalaisen lääkärin tytär, myytiin isän kuoltua jalkavaimoksi. Nyt Amara on vihaamansa miehen

orjana Pompeijin pahamaineisessa Sudenluola-bordellissa. Amara on älykäs, viekas ja neuvokas, ja hänen elämänjanoaan ei edes Sudenluola pysty lannistamaan. Hän kulkee kaupungin katuja kaltaistensa orjuuteen myytyjen naisten kanssa yrittäen löytää keinon, jolla lunastaa vapautensa. Kaikella on hintansa, ja myös Amaran on päätettävä, kuinka paljon hän on valmis uhraamaan päästäkseen pois Sudenluolasta.

ELODIE HARPERIN *Sudenluola* on rajun ja koukuttavan, antiikin Pompeijiin sijoittuvan trilogian avaus. Kirja kuljettaa lukijan aikaan ennen ajanlaskun alkua, keskelle vauraan kaupungin loistoa ja vaarallisia sivukujia sekä kamppailuja, jotka vapaudestaan taistelevan naisen täytyy voittaa.

